

Sygn. akt V.2 Ka 588/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2018 r.

sprawy:

K. S.

c. R. i M.

ur. (...) w Z.

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 1 kk, art. 212 § 1 kk w zw. z art. 234 kk w zw. z art. 238 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 19 lipca 2018r. sygn. akt III K 568/17

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.obciąża oskarżyciela prywatnego na rzecz Skarbu Państwa opłatą za II instancję w kwocie 60zł (sześćdziesiąt złotych) i zasądza od niego wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych).

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn.akt V.2 Ka 588/18

UZASADNIENIE

K. S. została oskarżona o to, że:

I.w okresie od dnia 20 lutego 2015r.do dnia 10 marca 2015r. w Z. na terenie przedszkola (...) podczas rozmowy oskarżonej z pracownikiem przedszkola pomówiła S. S. o znęcanie nad małoletnim M. S. oraz naruszenie jego nietykalności cielesnej, to jest podbite oko, tj. o czyn z art. 212 § 1 kk;

II.w dniu 25 kwietnia 2016r. w R. przed Sądem Okręgowym Ośrodka Zamiejscowym w Rybniku w sprawie o sygn. II RC 370/16 w złożonym dokumencie „wniosek o ustanowienie kuratora dla M. S.” pomówiła S. S. o zaatakowanie

jej oraz stosowanie przemocy względem małoletniego syna M. S., tj. o czyn z art. 212 § 1 kk w zw. z art. 234 kk w zw. z art. 238 kk.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2018r. Sąd Rejonowy w Rybniku na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 i 2 kpk uniewinnił oskarżoną K. S. od popełnienia czynów opisanych w punkcie I i II. Na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami procesu obciążył oskarżyciela prywatnego S. S..

Od powyższego wyroku osobistą apelację złożył oskarżyciel prywatny zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżona nie dopuściła się zarzucanych jej czynów i oparcie rozstrzygnięcia o wyjaśnienia oskarżonej oraz pominięcia zeznań oskarżyciela prywatnego. W oparciu o te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie podnieść należy, iż skarżący w sposób nader chaotyczny podniósł w treści apelacji wątki i argumenty daleko wykraczające poza ramy przedmiotowego postępowania określonego treścią stawianych oskarżonej zarzutów. Równocześnie zarzucił on obrazę prawa materialnego oraz błąd w ustaleniach faktycznych co jest ewidentnym błędem redakcyjnym, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Tylko bowiem w sytuacji niekwestionowanych ustaleń faktycznych możliwe jest podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego. Analiza treści uzasadnienia apelacji pozwala na stwierdzenie, iż autor apelacji de facto zarzuca rozstrzygnięciu błędne ustalenia faktyczne. Odnosząc się zaś do tego zarzutu stwierdzić należy, iż apelacja ta w zakresie, w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności jego zeznaniom i oparł się w zakresie pierwszego z zarzucanych oskarżonej czynu na jej wyjaśnieniach i zeznaniach świadka P. K., które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania sądowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł ustalenia faktyczne, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Co do wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadka P. K. to oświadczenia te co do istotnych dla sprawy elementów są z sobą zbieżne. Należy zwrócić uwagę, iż to właśnie pracownik przedszkola - świadek P. K. wezwała oskarżoną, aby ta wypowiedziała się co do słów, które pracownik ten usłyszał od małoletniego M. S. – „tata bije”. Oboje uczestników tej rozmowy zgodnie potwierdza, iż oskarżona w jej trakcie wykluczyła, aby to oskarżony bił małoletniego syna, tym samym pozbawionym logiki byłoby, aby oskarżona pomawiała równocześnie oskarżyciela prywatnego o to, iż toczy się postępowanie karne o jego znęcanie nad małoletnim synem M.. Taką najwyraźniej logikę przyjął oskarżyciel prywatny zarzucając oskarżonej, iż ta pomówiła go wobec pracownika przedszkola. Odnosnie drugiego z zarzucanych oskarżonej czynów to zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ma charakter obiektywny, gdyż wynika z treści wniosku o ustanowienie kuratora dla małoletniego M. S.. P. zupełnie, iż pismo to miało charakter pisma procesowego, w którym oskarżona prezentowała swoje racje (niekonieczne zgodne z oczekiwaniami i zapatrywaniami

oskarżyciela prywatnego) w swej treści nie zawierają one stwierdzeń, iż oskarżyciel prywatny bije lub znęca się nad swoim synem. Doszukiwanie się w tym tekście treści mających potwierdzać pomówienie oskarżyciela prywatnego przez oskarżoną jest ewidentną nadinterpretacją ze strony skarżącego. W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy nie podzielając argumentów apelacji zaskarżone rozstrzygnięcie jako prawidłowe utrzymał w mocy.

SSO Jacek Myśliwiec